го било страхъ да го носи съ себе си, а не искелъ да го остави и въ книжата си, защото въ нѣкой случай може турцитѣ да претърсятъ книжата му и, като го намѣрятъ, ще го осѫдятъ.

6/. Славейковъ, като учитель, бѣше и строгъ, и добъръ: въ едно и сѫщо врѣме той си играеше съ насъ и ни наказваше. Обикновенната му игра съ насъ бѣше на топъ — прѣжница. Когато надиграехме Славейкова, което по-често се случваше, защото за Славейковъ земаше съ себе си малкитѣ ученици, а голѣмитѣ бѣха му противници, то бѣхме свободни, дозволяваше ни се да му се смѣемъ, че сме го изиграли; сѫщото правѣше и той, когато надиграваше с. р. въ игратѣ Славейкова бѣше сѫщо ученикъ и никога се не сърдѣше, колкото и да му се смѣехме. Когато играехме на „Иглиширку", което биваше по-рѣдко, ако го ударѣхме съ топа, той, къ най-малко докачение, се оплакваше, да го възсѣднемъ, но ние, ученицитѣ, никога не си позволявахме да направимъ това. Сѫщо и когато Славейковъ ударѣше нѣкого, не го възсѣдаше, но само тупаше съ топката, която държеше „мулето", ударения за ремото, или пъкъ прѣдаваше топката на нѣкои отъ малкитѣ ученици и ги караше да възсѣдатъ „мулето", а той му се смѣеше. Славейковъ ни често биеше, но мога да кажа, че нито ние не бояхме отъ боятъ му. Не знамъ какъ, Славейковъ отпърво увѣждаваше ученика, че трѣба да бѫде бой и тогава го биеше; слѣдъ боя често пѫти направѣше смѣхъ, щото и битий ученикъ се засмиваше.

7) Славейковъ често пѫти ни водѣше на „<u>Расходка</u>". Расходката все минуваше въ четене и игри „<u>на топъ</u>" или „<u>мѣтане камъкъ</u>"

К. 46, 3 (XLII)
…КИ АРХ… СОФИЯ